

„Samo je jedno potrebno“ (Lk 10,42)

Isus je na putu za Jerusolim gde njegova misija treba da se završi. Zaustavlja se u jednom selu u kući Marte i Marije. Jevanđelist Luka ovako opisuje dobrodošlicu koju su Isusu priredile dve sestre: Marta, u tradicionalnoj ulozi gazdarice, „vodila je brigu o služenju“, dok je Marija, „sedeći kod Isusovih nogu, slušala Njegovu reč“ (stih 39).

Marta se žali na Mariju zato što ju je ostavilala samu da služi, a na to Isus odgovara: „Marta, Marta, brineš se i staraš o mnogim stvarima, ali samo jedno je važno. Marija je izabrala najbolji deo, koji joj neće biti oduzet“ (stihovi 41-42). Ovo ide zajedno sa parabolom o milosrdnom Samarićaninu, možda najlepšom stranicom o milosrđu prema bližnjem, i sa Isusovom poukom učenicima o molitvi, što je sigurno najuzvišeniji opis odnosa s Bogom-Ocem. Tako predstavlja kazaljku na vagi između ljubavi prema bratu i ljubavi prema Bogu.

„Samo je jedno potrebno.“

Protagonisti ovog odlomka Jevanđelja su dve žene. Dijalog koji se odvija između Isusa i Marte govori o prijateljstvu koje joj dopušta da se požali Gospodinu. Međutim, kakvo to služenje Isus želi? Njemu je važno da se Marta ne zamara, da napusti tradicionalnu ulogu koja je dodeljena ženi i da sluša Njegovu Reč kao Marija, koja preuzima novu ulogu, ulogu učenika. Poruka ovog teksta često se svodila na kontrast između aktivnog i duhovnog života, skoro kao dva alternativna verska pristupa, ali i Marta i Marija vole Isusa i žele da mu služe. Jevanđelje zapravo ne kaže da je molitva i slušanje Reči važnija od delotvorne ljubavi, nego da je potrebno pronaći način kako neraskidivo povezati ove dve ljubavi. Dve ljubavi, jedna prema Bogu i jedna prema bližnjemu, koje nisu u suprotnosti, već su komplementarne jer je Ljubav jedna.

„Samo je jedno potrebno.“

Ostaje da razumemo šta je jedino potrebno. Da bismo to shvatili, može nam pomoći početak rečenice: „Marta, Marta...“ (stih 41). Ponavljanje imena može da se čini kao prekor, a zapravo je način „poziva – zvanja“. Čini se da Isus poziva Martu na novi odnos, koji nije odnos sluge već prijateljstva preko kog se ulazi u dubok odnos s Njim. Kjara Lubik piše: „Isus je iskoristio okolnost da objasni ono što je najneophodnije u životu čoveka. [...] Slušati Reč Isusa, a za Luku, koji piše ovaj odlomak, slušati reč znači i živeti je. [...] To je ono što i ti moraš učiniti: poslušati Reč, da ona izvrši preobražaj u tebi. I ne samo to. Ostani joj veran, čuvaj je u svom srcu da oblikuje tvoj život, kao što zemlja drži seme u svojoj utrobi da nikne i donese plod. Zato donesi plodove novog života, učinke Reči.“[\[1\]](#)

„Samo je jedno potrebno.“

Ko zna koliko i mi imamo prilika da dočekamo Učitelja u prisnosti našeg doma, baš kao Marta i Marija, da sednemo pored njegovih nogu i slušamo ga kao pravi učenici. Često nas rastresaju nevolje, bolesti, obaveze ali takođe i radosti, zadovoljstva u vrtlogu stvari koje treba uraditi, ne ostavljajući nam vremena

da stanemo, prepoznamo Gospoda i slušamo ga.

Ova Reč je dragocena prilika da naučimo da izaberemo najbolji deo, a to je da slušamo Njegovu reč da bismo stekli unutrašnju slobodu. Ona će nam omogućiti da se ponašamo u skladu sa Reči u našem svakodnevnom životu. To delovanje je plod odnosa ljubavi koja daje smisao služenju i slušanju.

Letizia Magri

[1] K. Lubik, Reč života, jul 1980, in eadem, Reči života, priredio Fabio Čardi (Dela Kjare Lubik 5; Novi Svet, Rim 2017), str. 176-177.